

ΜΠΕΡΝΑΡΝΤ ΚΟΡΝΤΟΥΕΛ

Ο ΧΛΟΜΟΣ ΚΑΒΑΛΑΡΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΧΛΟΜΟΣ ΚΑΒΑΛΑΡΗΣ

Μπέρναρντ Κόρνγουελ

Οι Δανοί Βίκινγκς, κατέχοντας τα τρία από τα τέσσερα βασίλεια της Αγγλίας, συνεχίζουν τις επιδρομές φιλοδοξώντας να κατακτήσουν και το τελευταίο ελεύθερο βασίλειο, το Ουέσεξ, όπου βασιλιάς είναι, παρά τις αμφισβητήσεις της εξουσίας του, ο Άλφρεντ.

Ο Ούτρεντ, που είναι ο κύριος αφηγητής της ιστορίας, στο τέλος της εφηβείας του πια, μετά από πολλές περιπέτειες αλλά και εσωτερικές ταλαντεύσεις με τίνος το μέρος να ταχθεί, των Δανών ή των Άγγλων, είναι ένας παθιασμένος Σάξονας πολεμιστής, ο οποίος, έχοντας περάσει τα παιδικά του χρόνια με τους Βίκινγκς, παραμένει παγανιστής.

Παρά τις θρησκευτικές αλλά και τις χαρακτηρισολογικές διαφορές τους, ο Άλφρεντ και ο Ούτρεντ τελικά θα ενώσουν τις δυνάμεις τους και θα αποφασίσουν να αναμετρηθούν, σε έναν αγώνα ζωής ή θανάτου, με τη Μεγάλη Στρατιά των Δανών στο Έθαντον το 878, για την υπεράσπιση της ελευθερίας της Αγγλίας.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE PALE HORSEMAN
Από τις Εκδόσεις HarperCollinsPublishers, Λονδίνο 2006
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο χλομός καβαλάρης**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Bernard Cornwell
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Νίκος Παπαδάκης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Δημοσθένης Κερασίδης
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Bernard Cornwell, 2006
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2008

Πρώτη έκδοση: Δεκέμβριος 2008, 2.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-465-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΜΠΕΡΝΑΡΝΤ ΚΟΡΝΓΟΥΕΛ

Ο ΧΛΟΜΟΣ ΚΑΒΑΛΑΡΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση: Νίκος Παπαδάκης

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Η ΤΡΙΑΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ ΑΡΘΟΥΡΟΥ

- Ο Βασιλιάς τον Χειμώνα*, 2003, μτφρ. Ρένα Χατχούτ
Ο Εχθρός του Θεού, 2004, μτφρ. Ρένα Χατχούτ
Εξκάλιμπερ, 2005, μτφρ. Ρένα Χατχούτ

Η ΤΡΙΑΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥ

- Οι Καβαλάρηδες της Σκιάς*, 2002, μτφρ. Ρένα Χατχούτ
Οι Τοξότες της Πίστης, 2005, μτφρ. Ρένα Χατχούτ
Οι Αιρετικοί, 2006, μτφρ. Ρένα Χατχούτ

ΣΑΞΟΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

- Το Τελευταίο Βασίλειο*, 2007, μτφρ. Νίκος Γ. Παπαδάκης
Οι Άρχοντες του Βορρά, 2009, μτφρ. Νίκος Γ. Παπαδάκης
Το Τραγούδι του Ξίφους, 2011, μτφρ. Μαρίνα Κόφφα
Φλεγόμενη Γη, 2013, μτφρ. Χρήστος Καψάλης
Ο Θάνατος των Βασιλέων, 2014, μτφρ. Χρήστος Καψάλης
Ο παγανιστής άρχοντας, 2015, μτφρ. Χρήστος Καψάλης

Το Β΄ Βιβλίο της Σειράς *Σαξονικά Χρονικά*
Ο ΧΛΟΜΟΣ ΚΑΒΑΛΑΡΗΣ
είναι αφιερωμένο
στον George MacDonald Fraser,*
τον οποίο θαυμάζω βαθύτατα.

---

* Ομότεχνος του συγγραφέα, ο George MacDonald Fraser γεννήθηκε στις 2 Απριλίου 1925 και πέθανε από καρκίνο στις 2 Ιανουαρίου του 2008, έπειτα από δύο χρόνια αφότου ο Bernard Cornwell τού είχε αφιερώσει το παρόν βιβλίο. Ήταν ένας Βρετανός συγγραφέας ιστορικών μυθιστορημάτων, βιβλίων του μη φανταστικού (non fiction), αλλά και σεναρίων κινηματογραφικών ταινιών. Το 1999 του απενεμήθη ο τιμητικός τίτλος του Αξιωματούχου του Τάγματος της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Τα πιο διάσημα έργα του είναι τα δώδεκα βιβλία του Flashman, δηλαδή η σειρά των ιστορικών μυθιστορημάτων με πρωταγωνιστή τον φανταστικό χαρακτήρα σερ Harry Paget Flashman, έναν αντιρωϊκό στρατιώτη της βικτοριανής εποχής, ο οποίος, ύστερα από πολλές περιπέτειες, ανέρχεται στο βαθμό του Ταξίαρχου του Στρατού της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Κόρη του George MacDonald Fraser είναι η γνωστή Βρετανίδα μυθιστοριογράφος Caro Fraser, η οποία γεννήθηκε το 1953. (Σ.τ.Μ.)

*Ac her forþ berað; fugelas singað,
gylleð græghama.*

Τώρα λοιπόν ξεκινά ο πόλεμος· όρνεα κρώζουνε
και γκρίζοι λύκοι αλυχτούνε.

Από το «The Fight at Finnsburh»
[αρχαίο αγγλικό επικό ποίημα]

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χάρτης

8

Σημείωμα του Μεταφραστή

13

Πρώτο Μέρος

ΕΓΩ, Ο ΒΙΚΙΝΓΚ

19

Δεύτερο Μέρος

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

121

Τρίτο Μέρος

Η ΕΘΝΟΦΡΟΥΡΑ

429

Ιστορικό Σημείωμα

511

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗ

Στις εισαγωγικές σελίδες του πρωτοτύπου, ο συγγραφέας αναφέρει: «Η ορθογραφία των τοπωνυμίων στην Αγγλία της αγγλοσαξονικής περιόδου ήταν ένα ακανθώδες ζήτημα. Όχι μόνο δημιουργούνταν συνεχώς διχογνωμίες επί της προφοράς των ονομάτων, αλλά ούτε καν υπήρξε ποτέ συμφωνία επί ενός βασικού τρόπου γραφής τους». Στη συνέχεια παραθέτει κάποια παραδείγματα για να το τεκμηριώσει, λέγοντας ότι «αναμφίβολα κάποιοι αναγνώστες θα προτιμούσαν διαφορετικές εκδοχές των τοπωνυμίων τα οποία παραθέτω παρακάτω, αλλά στις περισσότερες περιπτώσεις χρησιμοποίησα την ορθογραφία που παρατίθεται στο *Oxford Dictionary of English Place-Names* [Οξφόρδης Λεξικόν Αγγλικών Τοπωνυμίων] για τα πλησιέστερα στη βασιλεία του Αλφρέδου έτη, δηλαδή για το διάστημα 871-899 μ.Χ.», σπεύδοντας να προσθέσει, πάλι με παραδείγματα, ότι «ούτε αυτή η λύση είναι απαλλαγμένη σφαλμάτων» και ότι «για διάφορους λόγους δεν μπόρεσα ούτε εγώ να εφαρμόσω ένα συνεπές σύστημα». Τελικά αναφέρει: «Αναπόφευκτα λοιπόν υπάρχουν αρκετές ιστορικές και γλωσσολογικές αντιφάσεις στην επιλογή της ορθογραφίας των τοπωνυμίων που παρατίθενται στον παρακάτω πίνακα».

Για την απόδοση της πλειονότητας των τοπωνυμίων, καθώς και όλων των κυρίων ονομάτων στο σύνολο του βιβλίου, επιδίωξα μια φωνητικού τύπου μεταγραφή, έστω και με τη φωνητικώς περιορισμένη βοήθεια του ελληνικού αλφάβητου, ώστε να αποδίδεται όσο

το δυνατόν πιο πιστά η αυθεντική προφορά του καθενός από αυτά στην ομιλουμένη της εποχής του Αλφρέδου. Φρόντισα να υπάρχει τόσο μια ιστορική συνέπεια, όσο και μια γλωσσογεωγραφική διάκριση στην απόδοση των τοπωνυμίων, και για το σκοπό αυτό μελέτησα τους κανόνες προφοράς και τονισμού των αρχαίων γλωσσών των Βρετανικών Νήσων, από τη γλώσσα των Αγγλοσαξόνων και εκείνες των διαφόρων κελτικών φύλων έως και στοιχεία των σκανδιναβικών γλωσσών που αφορούν τοπωνύμια τα οποία δημιουργήθηκαν μετά την εισβολή των Βίκινγκς. Με τους εξελληνισμένους τύπους τους άφησα και σε αυτό το βιβλίο μόνο την Αγγλία και τα έξι από τα εφτά βασίλειά της, δηλαδή (από Β. προς Ν. και από Δ. προς Α.) τη Σκοτία, τη Νορθουμβρία, την Ουαλία, τη Μερκία, την Ανατολική Αγγλία και την Κορνουάλη, το Λονδίνο και τον ποταμό Τάμεση. Ενίοτε όμως ακόμα και το τελευταίο βασίλειο, το Ουέσεξ, αναφέρεται ως Δυτική Σαξονία σε επίσημα συμφραζόμενα.

Οπότε όσον αφορά τον παρακάτω πίνακα, στην πρώτη στήλη με τίτλο ΤΟΠΩΝΥΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ παρατίθενται αλφαβητικά τα τοπωνύμια έτσι όπως τα χρησιμοποιεί ο συγγραφέας βάσει της κυρίαρχης ορθογραφίας του προαναφερθέντος λεξικού σχετικά με την περίοδο της βασιλείας του Αλφρέδου, στη μεσαία στήλη με τίτλο ΜΕΤΑΓΡΑΜΜΕΝΟΙ ΤΥΠΟΙ παρενέβαλα τους τύπους που χρησιμοποιώ με συνέπεια σε ολόκληρο το βιβλίο μαζί με τα άρθρα τους και άλλους προσδιορισμούς, ενώ η τρίτη στήλη, με τίτλο ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΙΕΣ ΤΟΠΩΝ ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΙΑ (όπου υπάρχει κόμμα, ακολουθεί η αντίστοιχη κομητεία), είναι ουσιώδης για τον κατατοπισμό του αναγνώστη και του ειδικού μελετητή οι οποίοι δεν είναι πλήρως εξοικειωμένοι με τη γεωγραφία της Αγγλίας και θα ήθελαν να ανατρέξουν σε κάποιο σύγχρονο χάρτη, όχι μόνο χάριν της κατανόησης της πλοκής, αλλά και ενός εγκλιματισμού στα τοπία που με τόση γλαφυρότητα ζωντανεύει ο συγγραφέας. Πρόκειται εξάλλου για ιστορικούς τόπους των οποίων το πολιτισμικό συνεχές παραμένει εν πολλοίς αδιάσπαστο και συναρπαστικό.

ΤΟΠΩΝΥΜΙΑ   ΜΕΤΑΓΡΑΜΜΕΝΟΙ   ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΙΕΣ
 ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ   ΤΥΠΟΙ   ΤΟΠΩΝ
 ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ
 ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Æsc's Hill	Ασκς Χιλ,	το Ashdown, Berkshire
Æthelingæg	Έθλινγκεγκ, οι βάλτοι του, και το ομώνυμο νησί	Athelney, Somerset
Afern	Άφερν, ο ποταμός	River Avon, Wiltshire
Andefera	Άντεφρα, το	Andover, Wiltshire
Baðum	Μπάδουμ, το	Bath, Avon
Bebbanburg	Μπέμπανμπεργκ, το	Bamburgh Castle, Northumberland
Brant	Μπραντ, το	Brent Knoll, Somerset
Bru	Μπρου, ο ποταμός	River Brue, Somerset
Cippanhamm	Σίπαναμ, το	Chippenham, Wiltshire
Contwaraburg	Κοντουάραμπεργκ, το	Canterbury, Kent
Cornwalum	Κορνονάλη, το βασίλειο της	Cornwall Cracgelad
Κράκγκελαντ, το	Cricklade, Wiltshire	
Cridianton	Κρίντιαντον, το	Crediton, Devon
Cynuit	Σίνιουιτ, το	Cynuit Hillfort, κοντά στο Cannington, Somerset
Dærentmora	Ντάρεντμορα, το	Dartmoor, Devon

Defereal	Ντέφεριλ, το	Kingston Deverill, Wiltshire
Defnascir	Ντέφνασια, η επαρχία του	Devon ή Devonshire
Dornwaraceaster	Ντορνουάρασεστερ, το	Dorchester, Dorset
Dreyndynas	Ντρέϊντινας, το φανταστικό μέρος στο βασίλειο της Κορνουάλης	«Ακάνθινο Οχυρό»,
Dunholm	Ντάνολμ, το	Durham, County Durham
Dyfed	Ντούβεντ, το βασίλειο του αντιστοιχεί περίπου στη σημερινή κομητεία Pembrokeshire	Νοτιοδυτική Ουαλία,
Dyflin	Ντίουβλιν, το	Δουβλίνο, Ιρλανδία
Eoferwic	Έοφερουικ,	York (στα δανικά Jorvic· προφέρεται Γιόρβικ)
Ethandun	Έθαντουν, το	Edington, Wiltshire
Exanceaster	Έγκζανστερ, το	Exeter, Devon
Exanmynster	Έγκζανμινστερ, το	Exminster, Devon
Gewæsc, the	Γκεγουέας, ο κόλπος	The Wash
Gifle	Γκιφλ, το	Yeovil, Somerset
Gleawecestre	Γκλίγουεστερ, το	Gloucester, Gloucestershire
Glwysing	Γκλουΐσινγκ, το βασίλειο του	Βασίλειο της Ουαλίας, αντιστοιχεί περίπου στην κομητεία Glamorgan
Hamptonscir	Χάμπονσια, η επαρχία του	Hampshire
Hamton	Χάμπον, το	Southampton, Hampshire
Lindisfarena	Λίντισφαρνα, το νησί	Lindisfarne (ή Holy Island), Northumberland
Lundene	Λονδίνο, το	London
Lundi	Λούντι, το νησί	Lundy Island, Devon

Mærlebeorg	Μάρλμπεοργκ, το	Marlborough, Wiltshire
Ocmundtun	Όκμουντον, το	Okehampton, Devon
Palfleot	Πάλφλεοτ, το	Pawlett, Somerset
Pedredan	Πέντρενταν, ο ποταμός	River Parrett
Penwith	Πένγουιθ, το	Land's End, Cornwall
Readingum	Ρέντινγκαμ, το	Reading, Berkshire
Sæfern	Σάφερν, ο ποταμός	River Severn
Sceapig	Σέαπιγκ, το νησί	Isle of Sheppey, Kent
Scireburnan	Σιάμπερναν, το	Sherborne, Dorset
Sillans, The	Σίλανς, τα νησιά	The Scilly Isles
Soppan Byrg	Σόπαν Μπίεργκ, το	Chipping Sodbury, Gloucestershire
Sumorsæte	Σόμερσατ, η επαρχία του	Somerset
Suth Seaxa	Σοθ Σέαξα, η επαρχία του	Sussex («Νότιοι Σάξονες»)
Tamur	Τάμουρ, ο ποταμός	River Tamar
Temes	Τάμεσης, ο ποταμός	River Thames
Thon	Θον, ο ποταμός	River Tone, Somerset
Thornsæta	Θόρνσατα, η επαρχία του	Dorset ή Dorsetshire
Uisc	Ούισκ, ο ποταμός	River Exe
Werham	Ουέαραμ, το	Wareham, Dorset
Wilig	Ουάιλιγκ, ο ποταμός	River Wylde
Wiltunscir	Ουίλτονσια, η επαρχία του	Wiltshire
Winburnan	Ουίνμπερναν, το	Wimborne Minster, Dorset
Wintanceaster	Ουίντανστερ, το	Winchester, Hampshire

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΕΓΩ, Ο ΒΙΚΙΝΓΚ

ι καιροί έχουν αλλάξει πια. Οι σημερινοί εικοσάχρονοι μου φαίνονται σαν νιάνιαρα κολλημένα στο βυζί της μάνας τους, ενώ εγώ στα είκοσί μου ένιωθα ότι είχα ανδρωθεί. Ήμουν ήδη πατέρας ενός παιδιού, είχα πολεμήσει σε τείχος ασπίδων και δε δεχόμουν υποδείξεις από κανέναν. Με λίγα λόγια, ήμουν αλαζόνας, ξεροκέφαλος και εγωιστής. Έτσι λοιπόν, μετά τη νίκη μας στο Σίνιουιτ, έκανα μια μεγάλη γκάφα.

Είχαμε πολεμήσει τους Δανούς δίπλα στον ωκεανό, στο σημείο όπου ο ποταμός Πέντρενταν, έχοντας διασχίσει τον μεγάλο βάλτο του Έθλινγκεγκ, χύνεται στη Θάλασσα του Σάφερν, εκεί όπου τα κύματα μαστιγώνουν μια λασπώδη ακτή, και τους νικήσαμε. Τους κατασφάξαμε, για την ακρίβεια, και εγώ, ο Ούτρεντ του Μπέμπανμπεργκ, έπαιξα ένα ρόλο σε αυτό. Και όχι έναν απλό ρόλο, αφού προς το τέλος της μάχης, όταν ο τρομερός Ούμπα Λόθμπροκσον, ο πιο φοβερός από όλους τους Δανούς πολέμαρχους, είχε τσακίσει το δικό μας τείχος ασπίδων με τον μεγάλο πολεμικό του πέλεκυ, εγώ ήμουν αυτός που όρθωσε το ανάστημά του μπροστά του και τον πολέμησε, τον νίκησε και τον έστειλε στις τάξεις του άινχεαργιαρ, του στρατού των νεκρών στη μεγάλη αίθουσα του Όντιν όπου όλοι οι άξιοι νεκροί πολεμιστές περνούν τις μέρες τους πολεμώντας, αλλά τις νύχτες απολαμβάνουν φαγοπότια και γυναίκες.

Όμως εγώ έπειτα, όπως με είχε συμβουλεύσει ο Λέοφρικ, θα έπρεπε να είχα καλπάσει με όλη μου τη δύναμη προς το Έγκζανστερ όπου ο Άλφρεντ, ο βασιλιάς των Δυτικοσαξόνων, πολιορκούσε τον Γκούθρουμ. Θα έπρεπε να είχα φτάσει αργά μέσα στη νύχτα, να είχα σηκώσει το βασιλιά από τον ύπνο του και να είχα αποθέσει μπρο-

στά στα πόδια του την πολεμική σημαία του Ούμπα, το μαύρο κοράκι με τα ανοιχτά φτερά ζωγραφισμένο στο τριγωνικό λευκό ύφασμα, και τον μεγάλο πολεμικό πέλεκυ του Ούμπα που η λεπίδα του ήταν ακόμα καλυμμένη με ξεραμένο αίμα. Θα έπρεπε να είχα πάει στο βασιλιά τα καλά μαντάντα, να του είχα ανακοινώσει αυτοπροσώπως ότι ο στρατός των Δανών είχε ηττηθεί, ότι οι λίγοι επιζώντες εξαφανίστηκαν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν με τα δρακόπλοιά τους, ότι το Ουέσεξ ήταν ασφαλές και ότι εγώ, ο Ούτρεντ του Μπέμπανμπεργκ, ήμουν υπεύθυνος για όλες αυτές τις ηρωικές πράξεις.

Όμως αυτό που έκανα εγώ ήταν να καλπάζω προς τη γυναίκα και το παιδί μου.

Ήμουν είκοσι ετών, γι' αυτό και προτιμούσα να οργώσω τη Μίλντριθ παρά να θερίσω αμέσως τους πλούσιους καρπούς της καλής μου τύχης, κι αυτή βέβαια ήταν η γκάφα μου. Όμως σήμερα πια, όταν ανατρέχω σε παλιές επιλογές μου που κάποτε τις θεωρούσα λανθασμένες, δε μετανιώνω σχεδόν για τίποτα που έκανα στη ζωή μου. Εξάλλου η μοίρα κυβερνά τα πάντα, και η Μίλντριθ, παρότι ποτέ δεν είχα ζητήσει να την παντρευτώ και τελικά κατέληξα να την απεχθάνομαι, ήταν ένα υπέροχο χωράφι που λάτρευα να οργώνω.

Έτσι λοιπόν, στα τέλη εκείνης της άνοιξης του έτους 877, αντί να πάω να συναντήσω το βασιλιά Άλφρεντ, κάλπασα επί ένα ολόκληρο Σάββατο προς το Κρίντιαντον μαζί με τους είκοσι άντρες που είχα πάρει μαζί μου. Προηγουμένως είχα υποσχεθεί στον Λέοφρικ ότι έως το μεσημέρι της Κυριακής θα βρισκόμουν στο Έγκζανστερ, ώστε ο Άλφρεντ να ακούσει από τα χείλη μου ότι είχαμε νικήσει και είχαμε σώσει το βασίλειό του.

«Ο Όντα ο Νεότερος θα φτάσει εκεί πριν από σένα», με προειδοποίησε ο Λέοφρικ. Ο Λέοφρικ, ένας πολεμιστής σκληρός από τις πολλές μάχες εναντίον των Δανών εδώ και τόσα χρόνια, είχε περίπου τα διπλάσια χρόνια από μένα. «Ακούς τι σου λέω;» ρώτησε καθώς εγώ δεν έλεγα τίποτα. «Ο Όντα ο Νεότερος θα φτάσει εκεί πριν από σένα», επανέλαβε, «και, σαν κουραδάκι χήνας που είναι, αυτός θα αρπάξει όλη τη δόξα!»

«Η αλήθεια δεν μπορεί να κρυφτεί», είπα αγέρωχα.

Ο Λέοφρικ χλεύασε τη σιγουριά μου. Ήταν ένας τραχύς άντρας με χαρακωμένο πρόσωπο, μουσάτος και κοντός, αλλά με δυσανάλογα πλατύ θώρακα και με κάτι μούσκουλα τεράστια σαν βόδι. Αυτός θα έπρεπε να είχε διοριστεί διοικητής του στόλου του Άλφρεντ, όμως δεν ήταν ευγενούς καταγωγής, γι' αυτό ο Άλφρεντ είχε απρόθυμα αναθέσει την ευθύνη των δώδεκα πλοίων σ' εμένα επειδή ήμουν ένας εάλντορμαν,* ένας ευγενής και μόνο ένας άντρας υψηλής καταγωγής θεωρούνταν κατάλληλος για τη διοίκηση του στόλου της Δυτικής Σαξονίας, παρόλο που αυτός ο στόλος θα αποδεικνυόταν μικρός και αδύναμος αν αναγκαζόταν να αντιμετωπίσει τον τεράστιο δανέζικο στόλο που είχε έρθει, μαυρίζοντας ολόκληρη τη θάλασσα στα νότια παράλια του Ουέσεξ τον προηγούμενο χρόνο. «Ωρες ώρες», μουρμούρισε ο Λέοφρικ, «είσαι πολύ ήαρσλινγκ!» Αυτή ήταν μια από τις αγαπημένες του βραιοιές, ήαρσλινγκ, που σημαίνει κωλάντερο. Ήμασταν καλοί φίλοι με τον Λέοφρικ.

«Αύριο θα τα πούμε με τον Άλφρεντ», είπα.

«Ναι, ενώ ο Όντα ο Νεότερος», είπε υπομονετικά ο Λέοφρικ, «θα τα έχει ήδη πει μαζί του».

Ο Όντα ο Νεότερος ήταν ο γιος του Όντα του Πρεσβυτέρου, που είχε πάρει υπό την προστασία του τη γυναίκα μου, και ο γιος του δε με συμπαθούσε καθόλου. Δε με συμπαθούσε, επειδή ήθελε εκείνος να οργώνει τη Μίλντριθ, λόγος που ήταν αρκετός για να μη με συμπαθεί καθόλου. Ήταν επίσης αυτό που είπε ο Λέοφρικ, ένα κουραδάκι χήνας, γλοιώδες και αηδιαστικό, λόγος που ήταν αρκετός για να μην τον συμπαθώ κι εγώ καθόλου.

«Αύριο θα τα πούμε με τον Άλφρεντ», επανέλαβα με έμφαση, οπότε το επόμενο πρωί καλπάσαμε όλοι μαζί προς το Έγκζανστερ. Οι

---

* Όπως σημειώνω στο βιβλίο *Το Τελευταίο Βασίλειο*, το Ealdorman (ετυμολογική σημασία «Γηραιός» ή «Πρέσβυς», με την αρχαιοελληνική έννοια) είναι ένας τίτλος ευγενείας που καθόριζε τον ανώτατο άρχοντα μιας ευρύτερης περιοχής στη Βρετανία (κομητείες ονομάστηκαν αργότερα) κατά τη διάρκεια της αγγλοσαξονικής περιόδου. Αυτός ο τίτλος αποδόθηκε σε λατινικά έγγραφα της εποχής ως dux (που εξελληνίστηκε ως δούκας). (Σ.τ.Μ.)

άντρες μου συνόδευαν τη Μίλντριθ, το γιο μας και την τροφό του, και βρήκαμε τον Άλφρεντ στη βόρεια πλευρά του Έγκζανστερ, εκεί όπου κυμάτιζε το βαρύ πράσινο και λευκό ύφασμα πάνω από τις σκιηές του, το τεράστιο μακρόστενο δρακολάβαρο του Ουέσεξ. Υπήρχαν και άλλα λάβαρα που κροτάλιζαν νευρικά στον δυνατό υγρό άνεμο, μια πολύχρωμη ποικιλία από διάφορα θηρία, αγίους, όπλα και σταυρούς, που καθιστούσαν οφθαλμοφανές το γεγονός ότι σύσσωμη η ηγεσία της Δυτικής Σαξονίας, όλοι οι σπουδαίοι άντρες του Ουέσεξ μαζί με το βασιλιά τους, βρίσκονταν εδώ. Ένα από αυτά τα λάβαρα απεικόνιζε ένα μαύρο αρσενικό ελάφι, πράγμα που μου επιβεβαίωσε ότι ο Λέοφρικ είχε δίκιο και ότι ο Όντα ο Νεότερος βρισκόταν πράγματι εδώ, στο νότιο Ντέφνασια. Έξω από τον καταυλισμό, ανάμεσα στο νότιο όριο του και τα τείχη της πόλης, υπήρχε ένα μεγάλο υπόστεγο φτιαγμένο από πανιά πλοίων που τα είχαν τεντώσει ανάμεσα σε στύλους από κορμούς δέντρων με τη βοήθεια σκοινιών δεμένων σε πασσαλάκια καρφωμένα στο έδαφος, κι αυτό μου έδειχνε ότι ο Άλφρεντ, αντί να πολεμάει τον Γκούθρουμ, συνομιλούσε με αυτόν. Δηλαδή είχαν ξεκινήσει διαπραγματεύσεις για ανακωχή, που όμως εκείνη τη μέρα είχαν διακοπεί γιατί ήταν Κυριακή. Ο Άλφρεντ τις Κυριακές απέφευγε οποιαδήποτε εργασία. Τον βρήκα πεσμένο στα γόνατα κάτω από άλλο ένα πανί πλοίου στερεωμένο σε στύλους, σε μια σκηνή που την είχαν μετατρέψει σε έναν πρόχειρο ναό. Πίσω του ήταν παραταγμένοι οι θάνηδες, δηλαδή οι πλούσιοι άντρες που μπορούν να ηγούνται στρατευμάτων σε καιρό πολέμου, καθώς και όλοι οι άλλοι ευγενείς του, κάποιοι από τους οποίους γύρισαν προς το μέρος μας όταν άκουσαν τις οπλές των αλόγων μας. Ένας από αυτούς που γύρισαν ήταν και ο Όντα ο Νεότερος, ο οποίος μόλις με αντίκρισε δεν κατάφερε να συγκρατήσει τα συναισθημάτα του· ένα σύννεφο αμηχανίας και φόβου σκοτείνιασε το στενό του πρόσωπο.

Τότε ο επίσκοπος που τελούσε τη λειτουργία έκανε μια παύση, δίνοντας έτσι στο εκκλησίασμα τη δυνατότητα να απαντήσει σε κάποια ευχή, πράγμα που έδωσε και στον Όντα την ευκαιρία να αποστρέψει το βλέμμα του από μένα. Ήταν γονατιστός κοντά στον Άλφρεντ, πολύ κοντά στον Άλφρεντ, γεγονός που έδειχνε ότι είχε ήδη

εξασφαλίσει την εύνοιά του, οπότε δεν είχα την παραμικρή αμφιβολία ότι αυτός είχε φέρει στο Έγκλινστερ την κορακοσημαία και τον πολεμικό πέλεκυ του νεκρού Ούμπα από την τελευταία μάχη δίπλα στη θάλασσα και ότι είχε ιδιοποιηθεί τη νίκη επί του ισχυρότερου πολέμαρχου των Βίνινγκς. «Κάποια μέρα», είπα στον Λέοφρικ, «θα τον σκίσω αυτό τον μπάσταρδο από τα αχамνά έως το λαρύγγι και θα χορέψω πάνω στα χυμένα άντερά του».

«Αυτό θα έπρεπε να το είχες κάνει χθες».

Ένας ιερέας που έως τώρα ήταν γονατιστός κοντά στο βωμό, ένας από τους πολλούς ιερείς οι οποίοι μονίμως συνόδευαν τον Άλφρεντ, μόλις με είδε, άρχισε να γλιστράει με τα γόνατα προς τα πίσω όσο το δυνατόν πιο διακριτικά, ώσπου μπόρεσε να σηκωθεί όρθιος και να αρχίσει να έρχεται βιαστικά προς το μέρος μου. Είχε κόκκινα μαλλιά και ήταν κακομούτσουνος· είχε ένα γελοίο αλληθώρισμα, μια πλακουτσωτή μύτη, ενώ το αριστερό του χέρι ήταν παραλύτο κι έκανε πού και πού κάτι σπασμωδικές κινήσεις. «Ούτρεντ!» φώναξε καθώς έτρεχε προς τα άλογά μας με μια έκφραση έκπληξης στο δύσμορφο πρόσωπό του. «Ούτρεντ! Νομίζαμε ότι είσαι νεκρός!»

«Εγώ;» είπα χαμογελώντας περιπαικτικά προς τον ιερέα. «Εγώ νεκρός;»

«Μα σε είχαν κρατήσει ως όμηρο!»

Πράγματι, είχα καταλήξει να κρατούμαι όμηρος στο Ουέαραμ μαζί με άλλους έντεκα Άγγλους τους οποίους ο Γκούθρουμ σκότωσε έναν έναν, αλλά εγώ γλίτωσα χάρη σ' ένα Δανό πολέμαρχο με τον οποίο ήμασταν δεμένοι σαν αδέρφια, χάρη στον ερλ Ράγκναρ, γιο του Ράγκναρ του Ατρόμητου.

«Εγώ δεν πέθανα, πάτερ», είπα στον ιερέα που το όνομά του ήταν Μπέοκα, «και με εκπλήσσει που δεν το έχεις μάθει».

«Γιατί θα έπρεπε να το έχω μάθει;»

«Επειδή ήμουν στο Σίνιουιτ, πάτερ, και ο Όντα ο Νεότερος θα έπρεπε να σου είχε πει ότι ήμουν εκεί και επέζησα».

Είχα το βλέμμα μου καρφωμένο βλοσυρά στον Όντα καθώς μιλούσα, οπότε ο Μπέοκα ένιωσε την επιθετικότητα στη φωνή μου.

«Ήσουν... στο Σίνιουιτ;» ρώτησε νευρικά και αμήχανα.

«Δηλαδή ο Όντα ο Νεότερος δε σου το είπε;»

«Όχι, δεν είπε τίποτα.»

«Τίποτα!» Χτύπησα τις φτέρνες μου στα πλευρά του αλόγου μου, αναγκάζοντάς το να προχωρήσει ανάμεσα στους γονατιστούς άντρες προς το μέρος του Όντα. Ο Μπέοκα προσπάθησε να με σταματήσει, όμως εγώ έσπρωξα το χέρι του μακριά από το χαλινάρι μου. Ο Λέοφρικ, ως πιο σώφρων από μένα, έμεινε στη θέση του, αλλά εγώ κέντριζα το άλογό μου ώσπου χωθήκαμε στις πίσω σειρές του εκκλησιασματος, αλλά μετά οι άντρες ήταν τόσο στριμωγμένοι, που αναγκάστηκα να σταματήσω. Κάρφωσα πάλι το βλέμμα μου στον Όντα, ενώ συνέχιζα να απευθύνομαι στον Μπέοκα. «Δηλαδή ο Όντα ο Νεότερος δε σου περιέγραψε πώς πέθανε ο Ούμπα;» ρώτησα.

«Είπε ότι ο Ούμπα σκοτώθηκε στο τείχος των ασπίδων», απάντησε ο Μπέοκα ψιθυρίζοντας δυνατά και εκνευρισμένα, προσπαθώντας να αποτρέψει τη διακοπή της Θείας Λειτουργίας, «και ότι βοήθησαν πολλοί άντρες για να σκοτωθεί.»

«Δηλαδή δε σου είπε τίποτε άλλο;»

«Είπε ότι αυτός πολέμησε τον Ούμπα», παραδέχτηκε ο Μπέοκα.

«Ποιος λοιπόν θεωρούν οι άντρες ότι σκότωσε τον Ούμπα Λόθμπροκσον;» ρώτησα.

Ο Μπέοκα ένιωθε ότι τα πράγματα αγρίευαν και προσπάθησε να με ηρεμήσει. «Μπορούμε να τα πούμε όλα αυτά αργότερα», είπε, «αλλά προς το παρόν, Ούτρεντ, έλα να προσευχηθούμε μαζί». Χρησιμοποίησε το όνομά μου αντί να με αποκαλεί άρχοντα, επειδή με ήξερε από μικρό παιδί. Ο Μπέοκα ήταν Νορθουμβριανός, όπως κι εγώ, και κάποτε ήταν ο ιερέας του πατέρα μου. Όταν όμως οι Δανοί κατέλαβαν τη χώρα μας, εκείνος ήρθε στο Ουέσεξ για να πάρει το μέρος των Σαξόνων που αντιστέκονταν στους εισβολείς. «Τώρα είναι ώρα για προσευχή», επέμενε, «όχι για καβγάδες».

Εγώ όμως είχα εριστική διάθεση. «Ποιος θεωρούν οι άντρες ότι σκότωσε τον Ούμπα Λόθμπροκσον;» ξαναρώτησα.

«Οι άντρες λένε απλώς, δόξα τω Θεώ που ο παγανιστής είναι νεκρός!» απέφυγε επιμελώς να μου απαντήσει ο Μπέοκα και προσπαθούσε να με κάνει να σωπάσω ή να αλλάξω θέμα κάνοντας κάτι

σπασμωδικές χειρονομίες με το μισοπαράλυτο αριστερό του χέρι.

«Ποιος νομίζεις ότι σκότωσε τον Ούμπα Λόθμπροκσον;» ρώτησα, και καθώς ο Μπέοκα δεν απαντούσε, μίλησα εγώ για λογαριασμό του. «Νομίζεις ότι τον σκότωσε ο Όντα ο Νεότερος;» Βλέποντας τον Μπέοκα να πιστεύει πραγματικά ακριβώς αυτό, ένιωσα το θυμό να φουσκώνει μέσα μου. «Ο Ούμπα πολέμησε με εμένα, άντρας προς άντρα», είπα αγέρωχα, μιλώντας πολύ δυνατά τώρα. «Μόνον οι δυο μας πολεμήσαμε, κανένας άλλος δεν ήταν κοντά μας. Το ξίφος μου ενάντια στον πέλεκυ του. Και ήταν αλάβωτος όταν άρχισε η μάχη, πάτερ, και στο τέλος της μάχης ήταν νεκρός. Νεκρός από το σπαθί μου! Τον έστειλα να βρει τα αδέρφια του στη Βαλχάλα!» Η οργή μου είχε φουντώσει τώρα, η φωνή μου είχε γίνει ένα μουγκρητό και όλο το εκκλησίασμα με κοίταζε με γουρλωμένα μάτια. Ο επίσκοπος ήταν φανερά εκνευρισμένος και συνοφρωμένος, και στο πρόσωπό του αναγνώρισα τον επίσκοπο του Έγκζανστερ, τον άνθρωπο που με είχε παντρέψει με τη Μίλντριθ. Μόνον ο Άλφρεντ φαινόταν προς το παρόν ανεπηρέαστος από αυτή τη βίαιη διακοπή της κυριακάτικης λειτουργίας του, αλλά μετά σηκώθηκε και γύρισε προς το μέρος μου, όταν η γυναίκα του, η μυτερομούτσουνη Έλζγουιθ, του ψιθύρισε κάτι στο αυτί με αγανάκτηση.

«Υπάρχει εδώ κανείς άντρας», συνέχισα να ωρύομαι, «που αμφισβητεί ότι εγώ, ο Ούτρεντ του Μπέμπανμπεργκ, σκότωσα τον Ούμπα Λόθμπροκσον σε μάχη σώμα με σώμα;»

Επικράτησε απόλυτη σιγή. Δεν είχα καμία πρόθεση να διακόψω τη λειτουργία, αλλά η τεράστια περηφάνια και η ασυγκράτητη οργή μου με ωθούσαν να φέρομαι αλαζονικά. Όλα τα πρόσωπα ήταν στραμμένα επάνω μου, τα λάβαρα ανέμιζαν στον άνεμο που φυσούσε με μεταπτώσεις, και μια ψιλή βροχή έσταζε από τις άκρες του καραβόπανου που κάλυπτε αυτό τον πρόχειρο ναό. Κανένας δε μου απαντούσε, αλλά οι άντρες έβλεπαν ότι είχα το βλέμμα μου καρφωμένο στον Όντα το Νεότερο, και κάποιοι στρέφονταν προς το μέρος του περιμένοντας μιαν απάντηση, όμως εκείνος είχε παγώσει στη θέση του και παρέμενε βουβός. «Ποιος σκότωσε τον Ούμπα;» μούγκρισα τώρα προς το μέρος του.

«Αυτή η συμπεριφορά δεν είναι καθόλου ευπρεπής», είπε ο Άλφρεντ θυμωμένα.

«Αυτό σκότωσε τον Ούμπα!» δήλωσα τραβώντας θριαμβευτικά από το θηκάρι της την Ανάσα του Δράκου και κραδαίνοντάς τη με οργή.

Και αυτό ήταν το επόμενο λάθος μου.

Ο Σάξονας πολεμιστής Ούτρεντ βρίσκεται παγιδευμένος στη δίνη αδιέξοδων καταστάσεων. Τώρα καλείται να επιλέξει αν θα πολεμήσει για τους Βίκινγκς, που τον μεγάλωσαν, ή για το βασιλιά Άλφρεντ, ο οποίος τον απεχθάνεται.

Το Ουέσεξ είναι το τελευταίο βασίλειο της Αγγλίας. Οι Βίκινγκς συγκεντρώνουν τη Μεγάλη Στρατιά τους και ετοιμάζονται να πραγματοποιήσουν τη μοναδική τους φιλοδοξία: να κατακτήσουν αυτό το τελευταίο ελεύθερο κομμάτι της Αγγλίας. Όταν ξεχύνονται μέσα από το παγερό σκοτάδι του χειμώνα, ο Ούτρεντ βρίσκεται στο πλευρό του Άλφρεντ. Δυο απολύτως αντίθετοι χαρακτήρες αναγκάζονται να ενώσουν τις δυνάμεις τους. Ο βασιλιάς είναι ένας ευλαβής χριστιανός και φιλάσθενος λόγιος, ο Ούτρεντ ένας παγανιστής και αγέρωχος πολεμιστής. Καταφέρνουν όμως να σφυρηλατήσουν αυτή την αταίριαστη συμμαχία, που θα τους οδηγήσει επιτέλους μακριά από τους βάλτους, στην κορυφή ενός γυμνού λόφου, όπου τα θλιβερά απομεινάρια του στρατού των Σαξόνων θα υπερασπιστούν με όλη τους τη δύναμη την ίδια την ύπαρξη της Αγγλίας.

**Το δεύτερο μέρος της σειράς
του Κόρνγουελ «Σαξονικά Χρονικά».**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN 978-960-453-465-4

9 789604 534654

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 06321

Γ Ι Α   Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ   Μ Ε   Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ